

Éjszaka a szaunában

I.

Egyszer valaki másban
ébredtem fel. Már felülni
könnyebb volt, a szív sem
kalapált, nahát, mondom,
csak akarni kellett, megfiatalodtam.
Aztán megláttam őt a tükörben –
a nagyon idegent – és hátraléptem.
A homlok (nem az enyém) azonnal
verejtékezni kezdett. Az ujjak
(valaki máséi) a szemet, orrot,
száját tapogatták (valaki másét).
A riasztóan más formájú fül
hallotta azt a furcsa hangot,
amit a más alakú ajak hallatott.
Percekig vártam ott a falnak
dőlve, hogy valóban felébredjek.
Aztán megfenyegettem a lelkem,
hogy térjen vissza – belém.
Aztán kést szegeztem az idegen
toroknak, hogy nyomatékosítsak.

II.

Egy idegen városban rohanok,
a kirakatokban látom magam,
vörös villamosok és rozsdás
biciklik csengetnek rám,
mintha tilos lenne futni

valami rég elveszett után,
mintha csak állni illenék
a szemafor szürke fényében,
bágyadt, együgyű mosollyal,
s várni a különengedélyt,
hogy én lehessenek az első,
aki még ma átjut
az ájult fák közé szorult
járdaszigetre.

A város ismétli magát,
ugyanazok a házak jönnek
szembe, a mellékutcák
homályba vesznek,
a kirakatokban ugyanazon
mozdulatlan babák viselik
a rájuk aggatott textíliát.
Egy ismeretlen város rohan bennem,
a szemembe csapódnak téglái,
aszfaltjába öltöztet, sziréna
hangjával csábít valami
végzetes ölelkezésre.

III.

Este lesz megint. Betörhetetlen ablak,
amelyben az árnyékok gonosz
hatalmat kapnak. Mint hordókat
görgetik házad elé a csendet.
S a cserepekből fekete nedvek
erednek, ragacsos folyók,
idegen ujjnyomok rozsdás kilincseden.
A kincseket jobb lesz, ha
önmagadba visszazárod, s öröket
állítasz álmaid ajtaja elé.

IV.

Ég a bőröm a rávasalt képektől.
Járkállok faltól falig, ördögtől
ördögig. Árnyékot eszem,
s gőzt ürítek. Orromban láva.

Önálló életet élnek hajszálaim,
torkomban forró kavicsok.
A kimondott szó itt megáll
a levegőben, s bágyadtan földre hull.

Fejemben virradat, lábamban
alkonyul. Ereimben hidegvíz kering.
Lázam százfokos. Elmúlik, majd
a nyirkos padlóra dönt megint.

V.

Ebből az erdőből már nem jövök ki.
Lábnyomaim a hűvös avarban
ormótlan bélyegzőkként
járják a tisztást körbe-körbe.
A fák zöld fénnel világítanak.
Szórják rám, akárha mannát
megvénhedt rongyukat.
Sérült lelkek csókolgatnak
a bolondok éjszakáján.
Égnek tartott két tenyeremben
harmatcsepp a fizetség.

VI.

Ágyad egy tó, benne fürdesz.
Álmod hatszobás lakás.

A műltra néző ablakokban állsz,
csészéből hörpölöd a folyékony

éjszakát. A csillagok, mint
cukorszemcsék keringenek.

Elsuhanó üstökös az álom.
A virradat szigorú őrmesterét

egy karmester leinti. A nap,
mint bádogember, zörögve

mászik fel az ég hegyére,
s kitűzi ott lángoló zászlaját.

Ketten maradtok végül: te
és vágyaid rongykorbácsa.

VII.

Az összes eddigi életed
ott van a kövek emlékezetében.
Napjaid víz sodorta, kisimult
arcú kavicsok.
Úgy ülnek ki sorban a fövényre,
mint teremtett világ partjára
a születő csillagok.
A fényesekért Isten lehajol.